

TEMA

El cinisme

El cinisme és considerat una manera de fer front a la vida, una saviesa pràctica basada en una manera de pensar crítica, subversiva i totalment revulsiva, davant dels sistemes socials vigents i les convencions que van en contra d'una certa idea de la vida en llibertat i en naturalesa.

Altres filòsofs hel·lenístics

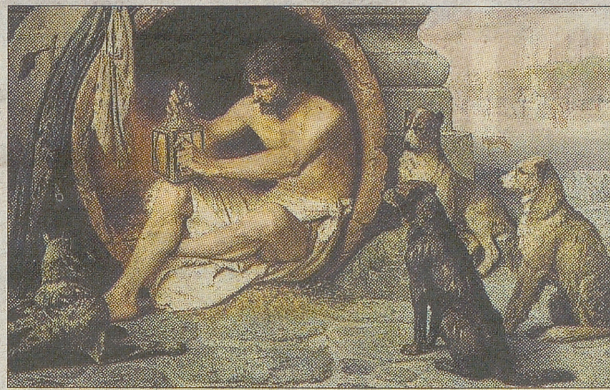
♦♦ Josep M Buades *

L'altre dia parlàvem de l'estoïcisme, un corrent filosòfic nascut a l'època hel·lenística, és a dir, arran del segle IV aC. Comentàvem que està guanyant força entre els formadors d'opinió de la generació X, aquella que arriba a la maduresa als anys noranta. Amb les desil·lusions de les últimes dècades (crisis econòmiques, atemptats i guerres contra el terror, ressorgiment del

nacionalisme més exloent, risc de guerra nuclear, etc.), els pensadors estoics ens ensenya a acceptar la vida tal com ve i a adaptar-nos a les circumstàncies, per amargues que siguin.

Aquesta filosofia contrasta profundament amb la que predomina, implícitament, en la generació anterior, la dels *baby-boomers*, que cresqueren en la prosperitat dels anys seixanta i vuitanta. Llançats des de petits a una societat de consum sense frens, veieren per la tele la caiguda del Mur de Berlín i somiaren amb la fi de la història. Sen-

se saber-ho, es tornaren seguidors d'Epicur, el pensador hel·lenístic del *carpe diem* (gaudeix ara de la vida perquè demà potser seràs mort). Competint per guanyar més diners amb què comprar cotxes de gran cilindrada i endeutant-se fins a les pestanyes per adquirir xalets amb piscina de borda infinita, l'epicureisme dels *baby-boomers* no tingué en compte la limitació dels recursos ni és preocupà gaire per la so-

rica de la història de la humanitat, estan convençuts de què viuran pitjor que els seus pares. Veuen com el planeta s'escalfa sense que ningú prengui mesures contundents, pateixen malalties mentals en major proporció que els seus antecessors i troben en la digitalització un paradís virtual per fugir d'una realitat que no els agrada.

* Doctor en Història

TEMA

La memòria democràtica ja és concòrdia

Els intents d'equiparar les víctimes del franquisme i de la República i en alguns casos també incloure a les víctimes del terrorisme d'ETA suposa un falta de respecte cap a totes les víctimes, ja que des de les institucions se'ls fica en el mateix sac. Un fet censurat fins i tot per l'ONU, en un informe no vinculant.

El perill del revisionisme històric

♦♦ Miquel López Gual *

Les diferents lleis -autonòmiques i estatals- de memòria són fruit de moltes lluites compartides durant anys. Els avenços en aquesta matèria es veuen ara posats en dubte amb l'entrada de l'extrema dreta al poder. Des d'aquest sector poc democràtic s'impulsa la ideologia de la 'concòrdia', que s'ha de

traduir en diferents lleis o plans autonòmics que comencen per derogar les lleis de memòria democràtica existents.

Sobre aquestes voluntats d'aprovar lleis o plans de 'concòrdia' a Aragó, Castella i León i el País Valencià s'ha pronunciat Fabian Salvioli, el Relator Especial sobre la promoció de la veritat, la justícia, la reparació i les garanties de no repetició de les Nacions Unides. La preocupació més grossa del Relator és que aquestes actuacions podrien

memòria, història i polítiques públiques de memòria mostra el nivell dels promotors d'aquesta suposada concòrdia.

El que fa més por és que discursos negacionistes o certs revisionismes abans eren minoritaris i ara, de la mà de l'extrema dreta, estan permeabilitzant en més capes socials. Al final, l'ús

interessat del llenguatge no és nou. El gran escriptor George Orwell, a la seva famosa distopia 1984, ja parlava de la neollengua, per exemple, el ministeri de l'amor, que era realment el de la guerra. Per tant, alerta amb aquests discursos de «concòrdia» que revifien conflictes i no aporten res a una pacificació.

* Historiador. Doctorand en Història contemporània (URV)

TEMA

Micronacions

Una micronació és una entitat o estat independent, però que no té el reconeixement dels altres Estats i dels organismes internacionals, ocupa un territori molt petit ni posseeix el monopoli força, la sobirania del territori o el control de la seva població.

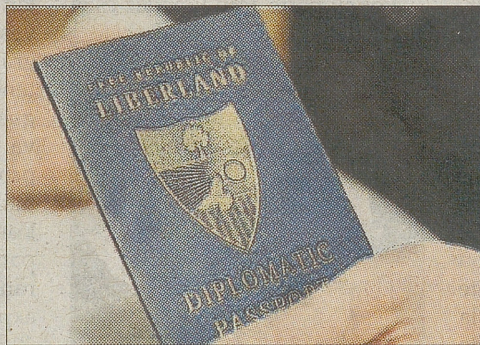
Liberland, un microestat molt lliure

♦♦ Bernat Sacares Salas *

Al llarg de la història del món, han existit nombrosos estats alguns dels quals envoltats d'anècdotes curioses. El cas que volem destacar és el d'una micronació situada a Europa: la República Lliure de Liberland. Aquest estat fou ideat pel polític txec Vít Jedlicka que es va apropiat un petit

territori de 7,37 km² en disputa entre Croàcia i Sèrbia des de la dissolució de Iugoslàvia. Aquesta extensió, fou proclamada pel seu creador el 13 d'abril de 2015, encara que Croàcia, va expulsar-los del territori, ja que ni serbis ni croats reconeixien aquest nou estat. Per tant, tot i que els 7,37 km² estan completament despoblats, els dos països consideren que el territori només els pot correspondre a un dels dos, encara que no s'hagi arribat a un acord.

Com que cap estat ho reclamava, Vít Jedlicka, va decidir implantar físicament el seu estat, encara que amb poc èxit. La idea de Liberland, és la d'un estat basat en el liberalisme clàssic i la d'un país sense regulacions estatals imposats. D'aquesta manera, tant empreses com residents podrien dur a terme les seves activitats sense regulacions fiscals. A més, seguint el nom del país de la terra lliure, no hi hauria controls de fronteres i el pa-

ís estaria governat per un grup d'entre deu i vint persones elegides mitjançant el vot electrònic. De fet, a la seva pàgina web, accepten les sol·licituds de ciutadania de tots els demandants sempre que no siguin ideològicament de grups d'extremistes. Aquesta peculiar micronació ha perdut el seu territori físic, ja que les au-

toritats croates han prohibit cap acció vinculada a Liberland dins l'espai esmentat. Així i tot, a la seva pàgina web, s'han tramitat més de mig milió de sol·licituds per adquirir la ciutadania. Sens dubte, un microestat amb un plantejament econòmic i fiscal tan peculiar que ha despertat l'interès de nombroses persones que encara ho sostenen, tot i no tenir el territori.

* Historiador per la UIB